

PIEDESTAL

In deze rubriek stelt de redactie haar aanrader van de week voor.

Diepe gesprekken met Lucien Van Impe

Lucien Van Impe op weg naar de bolletjestrui in de Ronde van Frankrijk van 1977. © photo news

Verschillende uitgevers boden vorig jaar op de debuutroman van de nobele onbekende *Ivo Victoria*. Ze hadden groot gelijk.

MARK CLOOSTERMANS

In april vorig jaar organiseerde literair agent Paul Sebes een veiling. Op tafel lagen zes (6) bladzijden van *Hoe ik nimmer de ronde van Frankrijk voor mintwaalfjarigen won (en dat het me spijt)*, de debuutroman van een nobele onbekende Vlaming. Ivo Victoria, in het echte leven Hans Van Rompaey geheten, woont in Amsterdam, maar werd geboren in Edegem bij Antwerpen. Dat vond Sebes 'exotisch'. Zeven (7) uitgevers toonden belangstelling voor *Hoe ik nimmer...* Uiteindelijk ging uitgeverij Anthos met het bot lopen. (Voor welk bedrag is niet bekend. Maar er moet blijkbaar wel iets terugverdiend worden: Anthos heeft ter promotie van de roman een speciale 'excuses-site' geopend, men belooft guerrilla-promotie en alle medewerkers van de uitgeverij twitteren bij het leven over Victoria's debuut. Geef hier die strot, dat ik er even iets doorram.) Paul Sebes schalde toentertijd in een persbericht: 'Ik heb zoiets in

mijn tienjarig bestaan als literair agent nog nooit meegemaakt. Wat een goed geschreven en pakkend begin van deze debuutroman in wording. En wat een interesse van al die uitgevers!' Getoeter zonder inhoud natuurlijk, maar het zij de man vergeven: Sebes drijft handel in 'veelbelovende debutanten'. Het minste wat hij kan doen, is de indruk wekken dat hij zelf ondersteboven is van hun kunnen. Bovendien sluit al die heisa verbazend goed aan bij de inhoud van het boek. Want kijk, nu Victoria's debuut in de winkel ligt, intussen aangedikt van zes naar 196 bladzijden, blijkt het een komedie over beloftevol-zijn. 'Zo jong en al zo volwassen, in die jongen schuilt iets, die jongen straalt iets uit, zullen de mensen zeggen – en dat is inderdaad wat ik zal doen. Stralen. Voorbestemming uitstralen', schrijft Victoria. Aan het woord is zijn ik-verteller, eveneens Ivo geheten. De aandachtige lezer merkt meteen op

dat er iets in dit plaatje ontbreekt. Het succes zelf. De hoofdpersoon raakt nooit verder dan de belofte, de mogelijkheid. Zoals hij zelf zegt: 'Ook het missen van kansen kan tot kunst verheven worden.' Hoofdpersoon Ivo woont in Nederland, maar keert aan het begin van het boek terug naar België om daar een leugen op te biechten. Zijn hele lagere-schooltijd heeft hij zijn ietwat slome vriend Dries voorgehouden dat hij een beloftevol wielrenner was, dat hij de Ronde van Frankrijk voor mintwaalfjarigen had gewonnen en dat hij geregeld diepe gesprekken voerde met Lucien Van Impe. 'Dries gelooft in mij. Dat is goed voor die jongen. Iemand om in te geloven.' Deze "altruïstische" opvatting bracht Ivo veel voordelen: Dries spaarde letterlijk de boterhammen met choco uit zijn mond, om zijn vriend de wielrenner aan nuttige suikers te helpen. En Ivo liet zich de bewonderende aandacht van Dries maar al te graag welgevallen.

Exotisch

Er is weinig veranderd sinds Ivo's kindertijd: ook op volwassen leeftijd blijft hij een aansteller en praatjesmaker. Zijn terugkeer naar Edegem is evengoed een confrontatie met zichzelf. Opmerkelijk genoeg slaagt Victoria erin zijn verteller sympathiek te houden. Dat is waar de kracht van *Hoe ik nimmer...* zit: in de stem

Lost Ivo Victoria zijn beloften in? Ja, daarover valt niet te twifelen

van de verteller. Op welke bladzijde je het boek ook openslaat, waar je ook begint te lezen, het duurt geen alinea voor de stem van Ivo-de-verleider je amuseert, intrigeert en betreft bij het verhaal. Voor Nederlanders zal *Hoe ik nimmer...* inderdaad een exotisch tintje hebben. Victoria heeft een duidelijk Vlaams accent, al zit dat eerder in het ritme van zijn zinnen dan in zijn taalgebruik. Je hoort het in zinnen als: 'Wat is dat, zeg. Wat is dat allemaal. Dat is geen springen meer.'

Victoria's proza zit bovendien vol emotie. Hier is meer aan de hand dan een kind, en later een puber, die nog niet klaar is om zijn plaats in de maatschappij in te nemen. Geen Brusselmansiaans gezeik, geen zelfhaat die op de maatschappij wordt geprojecteerd, nee, hier spreekt het verlangen en enkele regels verderop: gefnuikt verlangen. 'Er zijn kansen op méér', bezweert Ivo ons, 'we kunnen zoveel meer zijn, we hoeven niet gewoon te zijn, dat is nergens voor nodig, we hebben een keuze.' Zinnetjes die zowel opzweepend als wanhopig van toon zijn. Tot op het eind blijft Victoria's verteller de lezer verleiden en in verwarring brengen. Is dit nu een trieste loser of een man met een zeldzaam talent: het wekken van het verlangen in anderen? Ivo doet mensen geloven in zijn mogelijkheden. Hij wekt de droom in anderen. Ook dat is, misschien, een talent.

Onweerstaanbare verteller

Lost *Hoe ik nimmer de Ronde van Frankrijk voor mintwaalfjarigen won (en dat het me spijt)* zijn beloften in? Ja, daarover valt niet te twifelen. Victoria heeft een ijzersterke openingszin ('De voetstappen van mijn vader op de trap zijn de bezorgers van een dag die ik niet heb besteld'), een soepele stijl, een hoofdpersoon die ambivalent genoeg is om je aandacht vast te houden, veel goede grappen en een uitstekende uitwerking van zijn thema. Het blijft natuurlijk afwachten of Victoria méér in zich heeft dan dit ene verhaal, die ene onweerstaanbare vertelstem. Dat moet de toekomst uitwijzen. Maar *Hoe ik nimmer...* is zeker en vast het product van, welja, een beloftevol auteur.

IVO VICTORIA

Hoe ik nimmer de Ronde van Frankrijk voor mintwaalfjarigen won (en dat het me spijt). Anthos, 196 blz., 17,95 €.

★ ★ ★ ☆

ONLINE

www.ivovictoria.com
www.endathetmespijt.nl

